

»Gospod graščak, zvezd je toliko na nebu, kolikor je v temle kupu žitnih zrnec«. — In pokazal je na kup zrnja, natresenega okoli jelke.

»Hm, kdo ti naj verjame?« je podvomil graščak.

»Če ne verjamete,« je dejal mlinar, »pa preštejte zvezde na nebu in zrnje v tem kupu in videli boste, da se nisem prav nič zmotil.«

Začudil se je graščak prekanjenemu odgovoru, mlinar pa je nadaljeval:

»In še za sredino zemlje ste me pobarali, gospod. Prav tukajle je, kjer je zapičena jelka.«

»Ohoho, to si se pa debelo zlagal,« se je zakrohotal graščak. »Že vidim, da ti bom moral vzeti glavo!«

»Ojej, gospod, nikarte! Zares je tukajle sredina zemlje. Če ne verjamete meni, pa še sami izmerite in prepričali se boste, da je res tako.«

Ali je mogel ošabni graščak kaj odgovoriti na to? Ne! Potrepljal je zvitega mlinarja po ramenu in se zadovoljno odpeljal dalje. — Mlinar pa je dal šivávcu kup zrnja; in še mu je navrgel toliko, da je krojaček tri dni neprenehoma nosil v svojo bajto.

Tako sta bila srečna oba: mlinar in šivávec! —

Mlinar ni izpuknil jelke pred mlinom. Jelka je pognala nove korenine; in še danes raste tam pred mlinom in sili s svojim vrhom v nebo. — — —

Prof. Davorin Volavšek

Kako je neznamen hrošček pregnal prebivavce cele hiše

Nič novega ni, da podleže razumen človek v boju z močnejšimi živalmi, a čudno se nam zdi, da se mora mnogokrat umakniti mnogo manjšim in slabjšim živalim.

Krepak mož, ki se je malo poprej pogumno postavil po robu pobesnemu biku, nemara pokaže pete pred oso ali čebelo. En edini komar ali pa celo primeroma nedolžna bolha te lahko, če si malo bolj občutljiv, prežene iz postelje in te oropa celonočnega spanja. Nedolžna miška je že mnogokrat zapodila vso družino iz sobe. S prostim očesom komaj vidna trtna uš je ugnala pred nekoliko desetletji v kozji rog vinorejce vse Evrope.

Našteli bi lahko še celo vrsto enakih primerov, vendar hočemo omeniti le enega, res izvanrednega, ki se je zgodil pred kratkim v Nemčiji.

Marsikateri nabiralec žuželk se je proti svoji volji pošteno razjezil, ko je pregledoval po nekajmesečnem odmoru svoje zbirke in našel ravno pod najlepšimi hrošči kupčke rjavega prahu, drugod pa celo popolnoma razpadle žuželke. Po škatlji so se sprehajale drobcene kosmate ličinke, v kotu pa je našel neznatnega okroglega hro-

ščka, sivo-rjave barve. Ta hrošček je muzejnik, največji sovražnik zbirke.

V zbirkah hroščev, še večkrat pa v rastlinskih zbirkah (herbarijih) pa tudi po stenah v starih hišah, v skladiščih itd. pa boš lahko našel malega, vitkega rumeno-rjavega tatiča (*Ptinus fur*). Spoznaš ga takoj po neprimerno dolgih tipalnicah.

Tatiču precej podoben in tudi soroden je nekaj milimetrov dolgi medeninar (*Niptus hololeucus*), ki je v nekem nemškem selu pregnal prebivalstvo vsega župnišča z župnikom vred.

Župnišče je več sto let stara dvonadstropna predalčna stavba. Prazni prostori med bruni in deskami so naphani z mesjo stolčene ilovice in sekljanega sena.

Pred približno dvajsetimi leti šele so opazili v župnišču posamezne hrošče in njihovo delovanje. Obleke v omarah so bile razkosane, kakor da bi jih bil kdo nalašč razrezal z nožem. Oblekam so sledile zavese, preproge in sploh vse tkanine. Slednjič so se hrošči in njihove ličinke lotili tudi jedil in celo tobaka. Vsak košček kruha je bilo treba od vseh strani pregledati

in župnik je moral paziti, da ni v pipo pobasal s tobakom tudi nekaj hroščev.

Poskušali so vsa sredstva, s katerimi se uničujejo žuželke, od praškov do žvepla, od raznih olj do najbolj strupenih plinov. Ves trud je bil zaman.

Nad dvajset let je trajal ta brezuspešni boj med prebivalstvom župnišča in hroščem. Zmagal je hrošč. Oblastna komisija, h kateri se je slednjič zatekel župnik in ki je preiskala vso stavbo, je ugotovila, da so se polastili župnišča poleg medeninarja tudi še kukec ali trdoglav, nadalje prej omenjeni tatič in še nekaj drugih takih nepridipravov.

Kukec je majhen hrošček temno-rjave barve, ki je znan tudi pod imenom »mrtvaška ura«. Kukci trkajo z glavo ob les ter kličejo drug drugega. To trkanje je precej podobno tiktanju stenske ure. Praznovorni ljudje mislijo, da naznanja to trkanje smrt tega ali onega hišnega prebivavca. Res oznanja trdoglavovo trkanje smrt, toda ne človeka, temveč pohištva, v katerem se je naselil s tovariši.

Komisija je nadalje ugotovila, da imajo hrošči svoja gnezdišča ne samo v lesu, temveč celo globoko v stenah. Tudi najmočnejši plini bi uničili le zunaj sten se nahajajoče hrošče, dočim bi vsa zalega v stenah ostala živa. Sicer je bilo tudi tramovje precej razjedeno, a vendar bi bila stavba lahko še služila nekoliko desetletij svojemu namenu, če bi bilo mogoče preprečiti nadaljnje uničevanje. A ravno to ni bilo mogoče.

Komisija je izrekla svojo sodbo: »Poslopje se mora uničiti!«

Toda kako?! Niti ogenj ne bi mogel popolnoma preprečiti bega večje množine hroščev, ki bi se naselili v sosednjih domovih.

Zdaj nameravajo okoli stavbe skopati plitev jarek, ga napolniti z bencinom ter zažgati bencin sočasno s poslopjem.

Nekoliko milimetrov dolgi hrošček je zmagal torej nad vsemi modernimi sredstvi za uničevanje žuželk. Poginil je sicer v ognju, a z njim tudi bivališče človeka, katerega je pregnal iz njegovega domovja.

Smučanje po pesku

V tem času zimskega sporta nam poročajo iz Združenih držav novico, ki bo razveselila vse sportnike, zlasti še prebivavce daljnih oaz.

Pogumne, bogate Američanke, ki kljub krizi preživljajo zimo v Palm Sprigu, Kaliforniji itd. so iznašle za smučanje sredstvo, ki nadomestuje sneg. Koliko so se trudili sportniki v Parizu, da bi napravili umeten smučarski teren. Toda brezuspešno!

Danes pa nam Amerika odkriva nova polja. Smučanje po pesku! Misel ni tako slaba. Če se smučji ne bodo pregloboko pogreznile v fini pesek dun in pa če vročina ne bo prehuda, bo gotovo mnogo smučarjev to novost navdušeno sprejelo.

Kaj pa je potrebno za smučanje? Podlaga, na katero se smučji ne oprijemajo, in pa strmine, po kateri nas teža našega telesa žene navzdol. Fini pesek, ki ga je obilo v Kaliforniji, v Sahari in drugod, bo za ta novi sport izvrsten. Razlika bo le ta: če se v Alpah s telemarkom ne izogneš smreki, se je pač malo bolj krepko opri-

meš, v puščavi Kalifornije boš pa malo preteso objel kako kaktejo! Joj!

Morda bo ta novost preko Oceana prišla tudi k nam in naši navdušeni sportniki bodo zamenjali Vel. Planino, Planico itd. s Saharo.

Obeta se nam velika izprememba v modi. Ne bo več gojzerc, smučarskih hlač, pestrih čepic in šalov! Izposodili si bomo od Beduinov plašče in pajčolane. Lahko si torej predstavljamo sportnike leta 1934., ki bodo po amerikanskem zgledu, v orientalskih oblekah, pohiteli v Saharo. Če se to uresniči — in nič ni nemogoče, bo treba tudi lažjih in bolj trpežnih smučji. Že na Norveškem so poizkusili izboljšati smučanje s smučmi iz litega aluminija. Imele so v snegu le neznaten uspeh, gotovo pa se bodo izvrstno obnesle v pesku.

To poletje bomo morda videli v krajih, kjer dune valove do morja, prve poizkuse tega novega sporta, o katerem nismo niti slutili.

Česa vsega si ne izmislijo moderni ljudje!

Sl. Turkova